

Het meidengroepje

Anne zit op de bank. Haar moeder zit ook op de bank en leest een boek.
Een tijdje later zegt ze: “Je moet naar school.”

Ze moet wel, maar eigenlijk heeft ze geen zin.

En niet voor niets, want op school aangekomen komt het populaire meidengroepje aangelopen.

“Hoi Anne, panne, poepchinese. Hopelijk heb je een slechte dag.”

“Waarom zeg je dat?” vraagt Anne.

“Omdat je dan misschien mee kunt shoppen om te zeggen of de kleding mij goed staat.”

“Nee, ik kan niet, omdat ik naar de remedial teacher toe moet,” antwoordt Anne.

“Jij!? Ha, ha, ha. Laat dan maar zitten. Als je een mongool bent hoeft het niet.”

Anne durft niets te zeggen.

“Ha, ha, ze heeft zeker in haar broek gepoept, dat ze niets zegt.”

Daar komt ook het jongensgroepje aan.

“Hoi Anne, panne, poepchinees,” zegt de grootste jongen.

“Hi, ha, ha.” Het meidengroepje schatert het uit.

Daar komt de meester.

“De klas in!” roept hij.

Als iedereen zit, zegt hij: “Fijn dat jullie er zijn. We gaan de rekentoets afmaken. Anne mag naar de remedial teacher.”

Anne kleurt rood van schaamte en dan loopt ze de klas uit.

Remedial teacher

Hoi, ik ben Carla.”

“Hoi, ik ben een mongool,” antwoordt Anne.

“Oh, wat zeg je daar! Dat ben je toch niet? Hoe kom je erbij?”

“Nou, het meidengroepje kwam en die zeiden dat ik een mongool ben,” antwoordt Anne.

“Hoe heten die meiden?”

“Lisa, Esmee en Kimberly,” antwoordt Anne.

“Wat gemeen zeg! En wat erg voor je. Kom, dan zullen we er over praten.”

“Oké.”

“Maar eerst even dit, hoe heet jij eigenlijk?”

“Anne.”

“Mooie naam zeg,” zegt juf Carla. “Maar we moeten nu even praten over die meiden.”

“Dat is goed,” zegt Anne.

“Wat zeiden ze nog meer?”

“Anne, panne, poepchinees.”

“Wat een stomme meiden!”

“Zeg dat wel. Ik ben toch geen Chinees?”

“Nee joh, die meiden zijn niet goed snik! Weet je dat zij nog zieliger zijn dan jij nu?”

“Waarom?” vraagt Anne nieuwsgierig.

“De meeste kinderen pesten omdat ze anders zelf gepest worden,” legt Carla uit.

Anne begrijpt het nog niet helemaal, maar wel een beetje.

“Snap je het?” vraagt Carla.

“Een beetje,” antwoordt Anne.

“Ik ben vroeger ook altijd gepest,” zegt Carla.

“Echt?”

“Ja,” antwoordt Carla.

“Ik wil niet meer gepest worden,” zegt Anne.

“Dat begrijp ik wel,” antwoordt Carla.

“Waarom word ik gepest?”

“Omdat je een leuke meid bent. Weet je, die meiden zijn gewoon jaloers.”

“Hoe weet je dat?” vraagt Anne.

“Ik denk het,” antwoordt Carla.

“Waarom denk je dat dan?”

“Ik denk...,” Carla wacht even voordat ze verder gaat, “dat ze vroeger zelf ook gepest zijn.”

“Echt?”

“Ja.”

“Dat kan niet,” zegt Anne.

“Tuurlijk wel. Laten we nu maar ophouden met ja en nee. Oké?”, vraagt Carla.

“Goed,” zegt Anne.

“O nee!” schrikt Carla. “Het is al tien voor twaalf en je moest al om kwart voor twaalf terug zijn in de klas.”

“Oei, ik ga al, doei!” zegt Anne.

“Dag Anne,” groet Carla.

Anne loopt door de gang. Wat was het fijn bij Carla.

Nu moet ze weer naar die maffe klas.

“Oh, daar is die sukkel weer,” roept Lisa net iets te hard.

“Nou ja, dat zeg je toch niet! Zelf heb je allemaal fouten in je schrift. Anne is juist heel slim,” zegt de meester.

Lisa kleurt rood.

Tring, tring, tring... Daar gaat de bel.

“Ga maar bij de deur staan,” zegt de meester.

Eindelijk pauze, denkt Anne. Dan hoeft ik tenminste niet meer te werken.